

ტერმინალთან ნაპოვნ ხელნაწერი

ვინ ვარ

აქამდე, ამაზე, არც კი მიფიქრია, ფაქტიურად.

ამასწინათ ისევ გემზე რომ ამოვედი, ცხოვრებისეული აზრები შემომაწვა და დღიურების წერა გავაჩაღე.

ჩემ საკმეში ყოველთვის ყველა დოკუმენტს საგულდაგულოდ ვინახავდი: ქვითრები, ნებართვები, დაზღვევები, სერტიფიკატები, ინსპექციის ცნობები, პორტთან კორესპონდენცია, საბაჟო დეკლარაციები, ტვირთის ფოტოები. თითო საბუთის სამი ასლი მაინც მქონდა ხოლმე კაბინეტში. მომისყიდია ვინც მოსასყიდი იყო, სამი სხვადასხვა ადვოკატი ისე მყავდა ერთმანეთის შესახებ არც იცოდნენ და სამივეს რჩევას ვითვალისწინებდი ყოველთვის.

31 წელია რაც ნედლი ნავთობი გადამაქვს.

აი, დავწერე და თითქოს დიდი დრო უნდა იყოს, მაგრამ სულ მგონია, რომ ამ წამს დავიწყე ყველაფერი და დილექტანტივით მეშინია ხოლმე ყოველი ახალი ტვირთის აღება. ზღვაში დიდი პრობლემა არასოდეს შემქმნია და მაინც ვერ ვიჯერებ ხოლმე, ამხელა გემი მე როგორ ჩამაბარეს-მეთქი. სხვებსაც ვიცნობ ჩემნაირებს, ჩემზე უფროსებს, იმდენ ამბავს მოგიყვებიან, თან ისეთ პორტებზე დღეს რომ აღარც არის შავ ზღვაში. ბევრი მათგანი, შავი ზღვის მოგონებაში შავ ლაქად დარჩა - პირდაპირი და ირიბი გაგებითაც. ისეთი კაპიტნებიც მინახავს, ლამის კომპასისა და ყველაფრის გარეშე რომ ახდენდნენ ნავიგაციას, თითო აიშვერდნენ ხოლმე ჰაერში და თითქოს ხელის გულზე ჰქონდათ რაღაცა წყალქვეშა გზების საიდუმლო რუკა, მერე საჩვენებელ თითს გადაუკრავდნენ გუნდს და ასე ანიშნებდნენ ოდნავ მარჯვნივ აიღეთო.

მე ეგ ნიჭი ნამდვილად არ დამეცა, არც 31-მა წელმა არ გამომიმუშავა. ამინდის პროგნოზირებაშიც არ გავეჯიბრებოდი არცერთ მეზღვაურს. მაგრამ საბუთების მოწესრიგებაში? მანდ ნამდვილად გამოვიდებ თავს. რაც უფრო ბინძურია ტვირთი, მით უფრო სუფთად გადავიტან. ჩემნაირი მეზღვაურები ერთმანეთს ეროვნებას არც ვეკითხებით ხოლმე, მარტო “რა ენაზე ლაპარაკობ” - ფრანგულად, გერმანულად, ინგლისურად, რუსულად ვკითხავთ და ვიპოვით რამე საერთოს. ზღვაში მცხოვრები ადამიანი ამ მხრივ ორად იყოფა, ან მთელი თავის არსით ექიდება თავის ეროვნებას და ყველგან თან ატარებს, ან კაი მძიმე და უსარგებლო ტვირთივით ფსკერზე ტოვებს. ტალღებში შენი სამშობლო, სახლი და კიდობანი მხოლოდ გემია. მე თვითონ იმდენი დროა გამომიცვლია, ორი ხელი არ მეყოფა ჩამოსათვლელად. ხელმოწერაც კი დავიხეპირე რამდენიმე ისეთ ენაზე, რომლის ინჩი-ბინჩიც არ გამეგება.

ერთი შეხედვით, საკმე მარტივია - ნავთობი აგვაქვს გემზე. გემი მიდის დანიშნულების ადგილას, იქ ისევ ჩამოგაქვს გემიდან. მანამდე როგორ მოვიდა ჩვენთან, ან მერე რა ბედი ეწევა, ჩვენ საერთოდ არ გვესმის და არც გვაინტერესებს. მე და ჩემიანებს სამჯერ დაგვეღვარა ტვირთი. ერთხელ ჟურნალისტები დაგვეხვივნენ, ერთხელ თურქეთში გასულა რაღაც სანაპიროზე. მაგრამ პირველი იყო ყველაზე დიდი ამბავი.

მაშინ მთელ სათევზაო დასახლებას დავუნგრით ცხოვრება. არ დავასახელებ რომელს. თან დასახლებას ვიძახი, მაგრამ რომელიმე ქართულ მოფხბრიკულ ქალაქთან ადმინისტრაციულად მიწებებული ნასოფლარი ნუ გეგონებათ. დილით გამოვედი გემბანზე და გარშემო ყველაფერი

შავი იყო. ასე, ერთ დღეში რამდენიმე ათასი ადამიანის კეთილდღეობამ შავ ფსკერზე ამოყო თავი. ეს ჯერ კიდევ 80-იანებში მოხდა, მაშინდელ მთავრობებს - მითუმეტეს ამ დასახლების პატრონებს, არც შესაძლებლობა ჰქონდათ და არც დილიხორი, რომ რაიმე ზომებისთვის მიემართათ. ეგ კი არა, მაშინ თუ რაიმე ზომა იყო, ყველაფერი პრიპიატისკენ მიდიოდა. ვუყურებდი შავი ტალღები როგორ ნება-ნება ატყაპუნებდნენ მკვდარ თევზებს ნავსადგურის კედლებს. მე კი სრულიად უსარგებლოდ ვიდექი გემბანზე.

ჩემი ბიჭი მაშინ ჯერ კიდევ პატარა იყო, მაგრამ რაც უფრო იზრდებოდა, ასეთი და ამის მსგავსი ამბების გამო, სულ უფრო მეტად მარიდებდა თავს. რალაც მომენტში, ის საშინელი დაავადება რომ შეეყარა, მხოლოდ ეგლა მქონდა შეხების წერტილად. შემემლო დამერეკა ხანდახან, მომეკითხა, მკურნალობაზე გველაპარაკა, რა როგორ მიდიოდა. მამაზე კი იყო გამწყრალი, მაგრამ ავადმყოფ შვილთან დალაპარაკების უფლებას მაინც ვერ მართმევდა. ხანდახან, თითქოს კმაყოფილიც კი ვიყავი მისი მდგომარეობით, ავადობა რომ არა, ვინ იცის, საერთოდ დაკრავდა ფეხს და თვალით არ დამენახებოდა. მაგრამ ექიმები და წამლები ფული ღირდა. დიდი ფული. დედამისი და მთელი სანათესაო რომ გაერთიანებულიყვნენ - იმ ფულს, თანაც იმ დროს, ვერსად ვერ იშოვიდნენ. ასე რომ, ჩემსავე ოჯახშიც ისე ძალათ და ხინჯად ვიყავი გაჩრილი, როგორც ამ ზღვაში.

ჯანმრთელობას ვერ იყიდი. ბევრ რამეს ვერ იყიდი. რომ ვუფიქრდები, ფულით რა ცოტა რამე მოგდის, სულ უფრო მიკვირს ეს ინფლაცია მილიონებში რით ველარ წავიდა-მეთქი. და მერე ნერვები მეშლება, რომ ზოგს ეგეც არა აქვს. მინდა ჩემიანებს დავეხმარო, მაგრამ ზოგს ჩემი ბინძური ფული არ უნდა, ზოგს კიდევ ჩემი ბინძური ფულის მეტი არაფერი უნდა. მე ფულის სისუფთავეზე არასოდეს მიდარდია. სუფთა და ბინძური ფული ერთსა და იმავე პურს ყიდულობს. როგორც ზღვაში უაზროა შენი წარმომავლობა, ისე ცხოვრებაში უაზროა ფულის წარმომავლობა. ვიცი, თქვენ არ დამეთანხმებით, მაგრამ მე ეგრე მგონია და ცხოვრებამ ასე დამანახა.

ბიჭმა ბოლოს მემგონი საფრანგეთიდან მომწერა, ან ბრიტანეთიდან. მითხრა ამა და ამ დაწესებულებაში ვარ და აქ მიტარებენ კვლევებსო. სამკურნალოდ ყოველთვის ევროპაში იყო, აბა, სად იქნებოდა სხვაგან... მე მარტო ერთი რამ ვიცოდი, სანამ მკურნალობა იყო - სანამ ბინძური ფული მოდიოდა - ჩემ ბიჭს ვენებში სუფთა სისხლი ედგა. 40-45 წლამდეც კი შეძლებდა სიცოცხლეს, მაგრამ მერე უკვე არ ვიცითო - ექიმებმა ასე უთხრეს. მე კი ამდენი დრო არა მქონდა. წერილში ისიც მითხრა, რომ ჩემს ბიზნესს ჩაიბარებდა, ოღონდ სხვა რამედ გარდაქმნიდა. თუ გამოუვიდოდა - გამოუვიდოდა, თუ არადა 40-45 წელი სრულიად საკმარისია ერთი კაცისთვის, ქრისტე ღმერთი ოცდაცამეტისა მოკვდაო.

მისი დაბადება უბედნიერესი დღე იყო, მაგრამ ის ნამდვილად არ მიფიქრია, რომ ჩემი ხელით დამახინჯებული სამყარო ასე მალე გადაუხდიდა სამაგიეროს. შენი შვილი თავის სიკვდილზე რომ გელაპარაკება... არ ვიცი - იმ მთელ დასახლებას ჩემი ხელით დავახრჩობდი ხელახლა, ოღონდ ეგ არ წამეკითხა. ერთადერთი წერილია, რომელიც მაშინვე გადავაგდე. მაგრამ ახლა, ჩემს უკანასკნელ ვოიაჟზე ყოფნისას, სწორედ ეგ წერილი მენატრება ყველაზე მეტად.

უკანასკნელი ვოიაჟი

ჩემი სიკვდილი აზრადაც არ გამივლია თავში. უკან უნდა დავბრუნებულიყავი აუცილებლად. უბრალოდ ეს ტვირთი უფრო სახიფათო იყო, ვიდრე სხვები. საომარი ზონიდან ნავთობი ადრეც

გამომიტანია, მაგრამ შავი ზღვის აუზში სურათი მაღ-მაღე იცვლებოდა - ხან ერთი მხარე აკონტროლებდა ტერმინალს, ხან მეორე. და სანამ ჩემიანი მხარეს აკონტროლებდა, მანამდე უნდა მოგვესწრო. თანხა ძალიან დიდი იყო, ჩემს შვილს და მის შვილსაც კი ეყოფოდათ მთელი ცხოვრება. ამ თანხას თუ ბიზნესის სახელზე გავაფორმებდი, და მერე ჩემი შვილი ასე ჩაიბარებდა ყველაფერს, თავი ქუდში გვექნებოდა და თუ მოუნდებოდა, სულაც დუქნად ექცია ჩემი ეს გემი.

დიდმა ფულმა და ნედლმა ნავთობმა მტრები დაამეგობრა და მეგობრები გადაამტერა. ტვირთის წამოღებაზე ყველა ჭოჭმანობდა, და სანამ ვინმე დამასწრებდა, მე ულაპარაკოდ თანხმობა გავაგზავნე. ვის ველაპარაკე, რას შევპირდი და რამდენი ნილაბი მოვირგე - მაგას, ალბათ, ცალკე დავწერდი, სიბერე რომ დამცლოდა.

ამ ზღვას შავს ტყუილად არ ეძახიან, მომენტებში მღელვარე გუდრონიც კი შეიძლება გეგონოს, მაგრამ იმ დღეს, კონფლიქტის ზონას მივუახლოვდით თუ არა, თითქოს გუდრონის წებოვანებაც კი ვიგრძენი. ნავთობი იღვრებოდა და მთელი ყურე გაჟღენთილი იყო. სქელ კუპრს რომ შეერია ცხვირით, თითქოს ტრაექტორიაც კი იცვალა გემმა. ამინდი არც ცუდი იყო, არც კარგი. ამინდმა უბრალოდ მიატოვა იქაურობა. ყრუ ხმები სანაპიროდან, გატიალებული მინდვრები, დაბომბილი ველები. ამ ტერმინალის გარშემო, ყველაფერი კაცის ნამოქმედარი იყო, ბუნება კი მის ტყვეობაში ჩავარდნილი.

ჩატვირთვა დავიწყეთ.

ქარიშხალი

ქარიშხალიც ასე უამინდოდ დაგვატყდა თავს. არც ღრუბლები, არც წნევა, არანაირი რადიო გაფრთხილება. ბარომეტრი არ შეტოკებულა. ტერმინალიდან რომ გამოვბრუნდით, ქვემოთ ჩავედი საბუთების შესანახად და მაშინ ვიგრძენი გემის შეტოკება. ამოვედი ისევ ზემოთ, ადიდებული ზღვის მეტი რა მინახავს - ადიდებულ ზღვასაც აქვს თავისი გეზი და რიტმი. მაგრამ იმ დამეს, ტალღები გემს კი არა, უფრო ერთმანეთს ეხეთქებოდნენ. ასეთი დარტყმები კორპუსზე სულ ქვემოდან მოდიოდა. კი, აბსურდულად ჟღერს, მაგრამ შეგრძნება ასეთი იყო, თითქოს ზღვის სიღრმიდან გვებრძოდა ვიღაც. ერთი წამით ისიც კი ვიფიქრე, საზღვაო მინები აქეთ ხომ არ გამოირიყა და წამოვეგეთ-მეთქი. დარტყმები გაგრძელდა და გემი ზემოთ და ზემოთ მიდიოდა, შავი კუპრი ჩვენს გარშემო აზვირთდა და გემიც ზე აიტაცა. ინდიკატორები და მაჩვენებლები კი ისევ უძრავად იდგნენ. ხომალდი იმდენად ამაღლდა რომ კიჩოზე გასულმა მთელი შავი ზღვა ხელის გულივით დავინახე, და მართლაც, ხელის გულის ტოლა იყო. უღრუბლოდ ჩამოხნელდა, ფრთასაცეცებივით ატყორცნილი ტალღები შემოგვეხვია გარშემო და გემი ქვემოთ გააქანა.

მე თვალები დავხუჭე და ძალიან დიდხანს არ ვახელდი. ისმოდა საშინელი ხმაური - რკინის, მეტალის, ტალღების, მზღვრევის, ღრჭიალის. გადავწყვიტე რომ არაფერს დავინახავდი. არ დავინახავდი ჩემს სიკვდილს. თუ მოდიოდა, დაე, მოსულიყო, მაინც მკლავს, არ მაინტერესებს მისი სახე. არ მაინტერესებს არაფერი.

წყალი ვიგრძენი სხეულზე. ბინძური და უგემური, მყრალი, მარილის სუნით გაჟღენთილი. ჩავთვალე რომ დახრჩობით მოვკვდებოდი. ნელ-ნელა მომედო სხეულზე, ფეხებიდან დაიწყო, ნელ-ნელა ამოვიდა მუხლებამდე, წელამდე, მხრებამდე და სადღაც კისერთან გაჩერდა. თვალი გავახილე, ზღვაში ვიყავი, ჩემი გემი არსად არ ჩანდა, ისევ უღრუბლოდ ბნელოდა და ამ სიშავეში ძლივს გამოვარჩიე უშველებელი ხომალდი - სრულიად შავი, აქა-იქ პატარა

სინათლეებით. ჩემკენ მოდიოდა, მაგრამ უხმოდ. უცნაური სვლა ჰქონდა, უდრტვინველი, მოსრიანება ზღვაზე. მის გარშემო ტალღას ვერ დავლანდე, თითქოს შიგნით ისრუტავდა წყალს და ასე ექაჩებოდა თავის უზარმაზარ მეტალის სხეულს.

გაცურვას აზრი არ ჰქონდა, ვერ გავასწრებდი, ან სად უნდა გამესწრო. ძალიან ახლოს რომ მოვიდა, აღსასრულის მოლოდინში, ისევ დავხუჭე თვალები. სრულიად გავირინდე და როცა წყლის კლება ვიგრძენი, ჩავთვალე რომ იმ ქვეყანას ვიყავი უკვე. წყალი საერთოდ გაქრა, ხმებიც გაქრა, თითქმის სულ გავშრი, თვალები გავახილე და ისევ წყვდიადი შემხვდა. მაგრამ ფეხზე ვიდექი. გავიარე კიდეც და ძალიან შორიდან მომესმა ჩემი ნაბიჯების ექო - დაგუბებული, დაყრუბული ხმით. ამ ექოს გავყევი. ბევრი ვიარე, ექო ახლოვდებოდა და რომ გავედი, გემზანზე ამოვყავი თავი.

ხომალდი და მეზღვაურები

ასეთი ხომალდი არასდროს მინახავს, არც ცხადში, არც სიზმარში და არცერთ ამერიკულ ფილმში. კონსტრუქციით მაინც გემის ფორმა ჰქონდა, და ამან დამამშვიდა, იმიტომ რომ ტექნიკურად, მაინც გემზე ვიდექი. ხომალდი სულ შავი მასალისგან იყო აგებული, ჟანგის კვალს ვერსად იპოვიდით, მიუხედავად იმისა რომ ყველაფერი სველი იყო და ქუსლებამდე წყალში დავაბოტებდი, მაინც. არ ისმოდა არაფრის ხმა, არც ძრავის, არც გენერატორების, მქრქალი სინათლეები მოდიოდა მხოლოდ აქეთ-იქიდან. მერე მეზღვაურებიც დავლანდე. ოცამდე იქნებოდნენ. ნება-ნება მიმოდიოდნენ ბნელში, ერთმანეთს არ ელაპარაკებოდნენ და არც მე მიმჩნევდნენ. მიმოსვლა, ალბათ, ზუსტი სიტყვა არცაა, მათზე სათქმელად, მაგრამ სხვა არ ვიცი, როგორ გითხრათ. ვცადე გამოლაპარაკება, მაგრამ ისე ამიარეს გვერდი, თითქოს არც ვარსებობდი.

მათი მუშაობაც უცნაური იყო, ხომალდის მართვაზე ან ტვირთზე არ ზრუნავდნენ. მთელი საქმიანობა ზღვიდან რაღაცების ამოტანას ეთმობოდა. ორ მეტრიან მეტალის ყუთს ჩაუშვებდნენ კარგად, დიდხანს, მერე ამოიღებდნენ, წყალს გაადენდნენ და ერთმანეთს გადასცემდნენ. მეტალს დავუძახე იმ მასალასაც, იმიტომ რომ არ ვიცი, რისგან იყო გაკეთებული, და, ალბათ, ვერც ვერასდროს გავიგებ. დიდხანს ვიარე, ვათვალიერე გემზანი, კიჩოზე გავედი, გამოვედი. ვცდილობდი ვინმესთვის რაიმეს გაგონებას, მაგრამ არაფერი გამოდიოდა. ისევ უღრუბლოდ ბნელოდა ცაზე და გარშემოც. დიდი დრო დავყავი ასე და მერე მივხვდი ამ ხომალდის არსს. გემის ცხვირი დანარჩენი მასალისგან გამორჩეული იყო, სხვანაირი საფარი ჰქონდა, და კუპრით შავ წყალს მართლაც შიგნით იწოვდა, ასე მიდიოდა წინ და გზად სუფთა წყალს ტოვებდა. ამან უკვე სულ სხვა საგონებელში ჩამაგდო.

ამ ხომალდის ფასი ასჯერ უფრო მეტი იქნებოდა, ვიდრე ნებისმიერი ნედლი ტვირთისა, რასაც მე წინ და უკან დავატრევდი.

კაპიტანი

გემზანზე სიარულისას, კიჩოზე კაპიტანიც შევნიშნე, მაგრამ შორიდან და სიბნელეში ვერც კი გავარჩიე კარგად. თავიდან შემეშინდა მისვლა. მეზღვაურები ყველანი მაღლები იყვნენ, ჩემზე ორი-სამი თავით მაღლები, და კაპიტანიც ასეთი იყო. თეთრი მანტიასავით სამოსელი ჰქონდა შემოხვეული, შუაში ოქროსფერი მორკალული გულსაბნევით. ნელ-ნელა მივუახლოვდი, რამდენჯერმე ავუარ -ჩავუარე, მაინტერესებდა ისიც ვერ მხედავდა თუ არ მიმჩნევდა. სახეზე ხნიერ კაცს ჰგავდა, ასაკოვანს. ჩემზე ოდნავ უფროსს. მხნედ იყურებოდა წინ და დრო და დრო

ხელის მცირედი მოძრაობით რაღაცას ანიშნებდა მეზღვაურებს. ისე მიჰყავდა თავისი ხომალდი, თითქოს ზღვაზეა ამხედრებული, ხოლო გემი კი უნაგირაო.

საკმაოდ ახლოს ვიდექი და ბევრი რამე მინდოდა მეკითხა მისთვის, მაგრამ ვერ შევხედე. ვიცოდი, რაიმეს თქმა რომ სდომოდა ჩემთვის, თავად მეტყოდა. ისევ ჩემს საფიქრალს დავუბრუნდი. რაც არ უნდა იყოს, ამ გემზე ინსტრუქციები, ნახაზები, რაიმე წიგნები იქნება-მეთქი სადმე! გადავწყვიტე, რომ თუკი არავინ არ მიმჩნევს, მაშინ დავივლი მთელს ინტერიერს და ვნახოთ რას ვიპოვი. რაც არ უნდა ყოფილიყო, ეს ხომალდი, ადრე თუ გვიან, გაჩერდებოდა სადმე, რომელიმე ნავსადგომში. ყოველშემთხვევაში, ამაზე ფიქრი იყო ერთადერთი, რაც მაძლებინებდა.

ჩავედი კონსტრუქციაში, სახელის მოძებნა ისევ გამიჭირდება, იმიტომ რომ აქ არ დამხვდა ჩემთვის ნაცნობი კაიუტები და ოთახები, ოვალური კარები... არც რადიო ოთახი ან ძრავის განყოფილება... მხოლოდ ვრცელი, დიდი სივრცეები, სულ თეთრად განათებული და მზინვარე. გრძელი თაროები მხვდებოდა, სხვადასხვა ნივთებით, მაგრამ მათ შინაარსსა და დანიშნულებას ნამდვილად ვერავის ავუხსნი. დავიწყე ქექვა. ყველაფერს ხელში ვიღებდი და ვატრიალებდი, იქნებ რაიმე ჩართულიყო, გახსნილიყო, გადაშლილიყო. ბოლოს წიგნის მაგვარი მაინც ვიპოვე. თეთრი ესეც, დროდადრო გამჭვირვალეც კი მეჩვენებოდა. თან ხელში მეჭირა და თან საკუთარ ხელსაც ვხედავდი. გადავხსენი და ვერაფრის ამოკითხვა ვერ შევძელი. მასში ყურება თავბრუსხვევასა და კარგად დავიწყებულ სიზმარს ჰგავდა.

რომ გამოვერკვით და წამიერად ავიხედე, კაპიტანი მედგა თავზე. მაშინ მითხრა რომ მე პონტო მქვიაო. ოღონდ არ უთქვამს, უბრალოდ, ასე გადმომცა. და მითხრა... უფრო სწორად, გადმომცა, რომ რასაც ეძებ - ხელში გიჭირავსო. მე ისევ ხელზე დავიხედე, წიგნივით რაღაც თითქოს გაქრა, მერე გაჩნდა, ლივლივებდა... ჩემი ხელი გაიარა და ძირს დავარდა. მერე და როგორ გავიგო-მეთქი? მინდოდა მეკითხა. მაგრამ ხმის ამოღების ნაცვლად, მეც გადავეცი ეს შეკითხვა. პონტო კი ისე მიყურებდა, როგორც ზღვა საექვო გემს - ჯერაც ვერ გადაეწყვიტა თითქოს, ჩამძირავდა თუ არა.

- ცოდნა, რომელიც ხელში გიჭირავს, არ გაგირბის. შენ უბრალოდ მას ვერ აღიქვამ.

თავიდან გავბრაზდი, მინდოდა მეჩხუბა, შევკამათებოდი რომ წერაც ვიცი და კითხვაც, თანაც რამდენიმე ენაზე, და ამ ნივთში ჩემთვის ნაცნობ არცერთ ენაზე ერთი ხაზიც არ იყო სადმე გავლებული. მაგრამ მალევე მივხვდი თუ რას გულისხმობდა. ჩემი ხნის კაცმა ცხოვრებაში ისედაც ბევრი ქართველი გამოვიარე და ამ ხომალდის არსში წვდომა, უკვე მეტისმეტი იქნებოდა. მე ხომ ჩვეულებრივი გემის ძრავიც კი არ მესმოდა სრულად. კი, ვიცოდი რა შეიძლებოდა გაფუჭებულიყო და რა შეიძლებოდა გაკეთებულიყო. მაგრამ ძრავს მე ვერასოდეს ავაგებდი, თუნდაც ასი კაცი დამდგომოდა გვერდში. ვერც ძრავს, ვერც ამწეს, ვერც ტელევიზორს და ვერც რადიოს. მე მხოლოდ ყველაფერს მოვიხმარდი, იმდენად მესმოდა მათი შინაარსი, რამდენადაც ჩემს პატარა საქმეს სჭირდებოდა, და გამიელვა, რომ ადამიანებმაც

ბუნების გაგება მხოლოდ მის მოსახმარად შევიყვარეთ. მეც ერთი პატარა კაცი ვიყავი, მიმეჩონდა და მომეჩონდა ტვირთი, რომლის არც მოპოვება მესმოდა ბოლომდე, არც დამუშავება და არც გამოყენება. ამიტომ, რა გასაკვირი უნდა ყოფილიყო, რომ ცოდნა, რომელიც ხელში მეჭირა, ზუსტად ასეთივე გაუგებარი იყო ჩემთვის. ეს იქნებოდა ჩემი ბოლო ტვირთი, რომ ერთი ადგილიდან როგორმე მეორე ადგილზე მიმეტანა ის, რასაც მე ვერასოდეს გავიგებდი. მე ვნახე მისი დანიშნულება და მუშაობა. ერთი უცხოვრპირო შიკრიკისთვის ეს მეტის მეტიც კი იყო. პონტოც ამიტომ მიცქერდა ამრეზით და მისი უკიდევანო სულის სიღრმეში, თანაგრძნობითაც.

- შეიძლება რომ წავიღო? - ვკითხე ამღვრულმა.
- წაიღე, მაგრამ... ვის უნდა მიუტანო? ვინ გაიგებს? - მხარზე დამადო თავისი მძიმე ხელი.
- მე ვიცი, ვინც გაიგებს - ცრემლები ჩამომდიოდა, ცოდნას გულში ვიხუტებდი და თვალდახუჭულს ჩემი ბიჭი მედგა თვალწინ - მე ვიცი, ვინც გაიგებს.

-

საგამოძიებო განყოფილება - სანაპირო ზოლის სამსახური

ოქმი № [REDACTED]

გამომძიებელი [REDACTED] [REDACTED]

თარიღი: [REDACTED]

ცხედარი აღმოჩენილ იქნა სანაპირო ზოლზე, კოორ. [REDACTED], [REDACTED] საათზე. საბუთები არ აღმოჩენილა. ვინაობა დადგენილია არსებული ჩანაწერებისა და ანაბეჭდების საფუძველზე. პირად ნივთებში ნაპოვნია:

1. ხელნაწერი დღიური - დაახლოებით 40 გვერდი. ბოლო ჩანაწერები თანხვედრაშია გაუწყლოვანებითა და დისოციაციით გამოწვეულ ჰალუცინაციებთან.
2. ერთი მატერია - დახასიათებული როგორც [REDACTED]. გაანალიზდა ლაბორატორიაში. დასკვნა: იურიდიული ან სამართლებრივი მნიშვნელობა არ გამოვლენილა. მასალები გადაეგზავნოს უახლოეს ნათესავს.

საქმე დახურულია.